

1

Březen 2020

Henrietta Wilmontová právě seděla na letišti v Kansas City, když poprvé uslyšela o lockdownu.

Čekala na svůj další let, a tak si koupila dva časopisy, oba o vaření, a začetla se do nich. Uvažovala, že by navštívila Portugalsko a zjistila, jak dělají to svoje *pastel de nata*.

Jelikož měla kvůli letadlu ztlumený telefon, neslyšela příchozí zprávy. Než se podívala, našla šest textovek od své sestry Alicie. Každá začínala slovy napsanými velkými písmeny jako „URGENTNÍ“ a „DŮLEŽITÉ“.

Etě se prudce rozbušilo srdce. Jistě se stalo něco příšerného. Alicii? Nebo snad jejímu manželovi?

Prosím, hlavně ať nejde o jejich dceru Nolu. Etta se nadechla. Musí to být jejich otec. Nechala ho doma na venkově v Pensylvánii, samotného v obrovském domě, a určitě spadl ze schodů. Všechno je to její chyba.

S třesoucíma se rukama vytočila Aliciino číslo. „Co se děje?“ zašeptala.

„V Kalifornii vyhlásili lockdown.“

Etta neměla tušení, co to znamená. „Je Nola v pořádku? A Phillip? Jde...?“ Zaváhala. „Jde o tátu?“

„Všichni jsou v pohodě,“ ujistila ji Alicia. „Zdraví. A máme v úmyslu tak zůstat.“

„Co to znamená?“ Etta mluvila čím dál hlasitěji.

Alicia byla psycholožka a byla zvyklá jednat s lidmi, kteří se ocitli v krizi. Nasadila svůj klidný a starostlivý hlas a vysvětlila jí, že po celém světě se prudce šíří nějaký virus. Nejhuř ho snášejí starší lidé a povídá se, že je skoro okamžitě zabije. Lidé mají nařízeno nestýkat se s nikým kromě nejbližší rodiny. Lockdown bude platit minimálně dva týdny.

Etta se tolik ulevilo, že je její rodina v pořádku, že ji trocha izolace nerozhodila.

„Společně to zvládneme,“ pověděla své sestře. „Naučím tě vařit i něco jiného než jen těstoviny a –“

„Ty to nechápeš. Nedostaneš se sem. Hranice státu jsou uzavřené.“

„Ale můj let –“ S telefonem u ucha přešla Etta k tabuli s odlety. Její let byl zrušen. K dispozici byly jiné lety, ale žádný do Kalifornie. „Půjčím si auto a přijedu. Jak daleko je to z Kansas City do L. A.?“

„Etto.“ Alicie znovu promluvila svým terapeutickým hlasem. „Nemůžeš sem přijet a nemůžeš jet domů. Nechci, abys seděla v letadle se spoustou dalších lidí. Musíš zůstat v Kansasu.“

Etta se rozhlédla po letišti. Nebylo moc velké a kolem sebe viděla další tváře, které vypadaly stejně zmateně jako ta její. „Nemůžu přece zůstat na letišti dva týdny!“

Alicie zapomněla na svůj profesionální tón a stala se z ní panovačná mladší sestra. „Jdi do hotelu! Sežeň si

nějaký, kde mají i restauraci, a zůstaň tam tak dlouho, jak tohle bude trvat.“

„Táta potřebuje –“

„Ten je v pohodě. Mluvila jsem s ním. Řekla jsem mu, ať okamžitě zajde do obchodu a nakoupí si, hlavně mražené jídlo.“

„Než jsem odjela, naplnila jsem mrazák,“ namítla Etta. „Moc prostoru už tam nezbylo.“

„Pak si může koupit zubní pastu a toaleták. Cokoliv. Jde o to, že se o sebe dokáže postarat. To o tebe mám obavy. O koho se teď budeš starat?“

Etta se rozesmála. „Najdu si nějaký hotel s lázněmi a budu chodit na masáže a kosmetiku. Bude to fajn.“

„To doufám. Zkusím ti na internetu najít nějaké ubytování. Ty udělej to samé a zavolej mi.“

„Jasně,“ řekla Etta a ukončila hovor.

Vedle ní stála starší žena a obrátila se na Ettu. „Nechtěla jsem vás poslouchat, ale měla byste vědět, že v půjčovně nezbyla žádná auta. Moje vnučka mě tu vyzvedne a odveze domů. Můžeme vás svézt do Kansas City. Snad si tam najdete nějaký hotel.“

„Děkuju vám. Něco si zamluvím.“

„Ach. Už musím jít.“ V ženině hlase se ozvala naléhavost. Zamávala na mladou, zachmuřenou dívku, která k nim pospíchala. „Pardon, ale Rachel nikdy nebyla moc trpělivá. Ani jako malá.“ Vypjala se v ramech, jako by se připravovala na bitvu, a postavila se před svou vnučku. „Odvezeme tuhle ženu do nějakého hotelu.“

„Jenom si vezmu zavazadlo,“ pronesla Etta.

Mladá žena sjela Ettu pohledem, jako by byla plná chorob. „Na další kufr nemáme místo.“

Ettě poprvé došla vážnost toho, co se právě dělo. Pokud byla Kalifornie uzavřena, jak dlouho potrvá, než ji

budou následovat další státy? Lidé kolem nich se nyní pohybovali rychle a atmosféru naplňovala panika. Přijde o odvoz kvůli zavazadlu? Měla s sebou příruční kufřík a notebook, takže bude v pohodě.

„To je jedno,“ prohlásila Etta. „Můžu jít hned.“

„Nemůžeme –,“ spustila mladá žena.

„Rachel, prosím,“ přerušila ji její babička.

Rachel zdráhavě, s výhružným pohledem, krátce přikývla. „Budete sedět vzadu.“

„Jsem ráda, že nemusím do kufru,“ zamumlala Etta a následovala je ven. Cestou nic neřekla. Ani se nezeptala, jestli jsou tam, kam mají namířeno, nějaké hotely.

Jak ujížděly, budovy byly čím dál vyšší. Vypadalo to, že mají namířeno do centra. Dobře. Tam už si nějaké ubytování najde.

Dostala zprávu od Alicie.

Zatím jsem nic nenašla. Hotely se rychle plní. Obchody s potravinami jsou prázdné. Pronajmi si nějaký byt, pokud můžeš. Udělej cokoliv.

Právě se nacházely v obytné čtvrti, která představovala směsici historických budov a novějších staveb.

Rachel zajela ke straně a zastavila. „Dál už vás odvézt nemůžeme.“

„Rachel,“ ozvala se její babička, „vezmi ji do nějakého hotelu. Není odsud. Může –“

Rachel přimhouřila oči. „Zřejmě jsi neposlouchala zprávy. Tahle nemoc zabíjí každého ve tvém věku. Jsi v obrovském nebezpečí. Každou vteřinu, co jsi v kontaktu s někým cizím, jsi v ohrožení života.“ S tvrdým pohledem se zadívala do zpětného zrcátka na Ettu.

„Zmizím odsud.“ Etta popadla rukojeť kufříku na kolečkách, vystoupila a pak se naklonila do vozu. „Mohly byste mě nasměrovat do nějakého hotelu? Já –“

Rachel vyrazila tak rychle, že Etta musela uskočit, aby ji neuhodily otevřené dveře. Zavřely se, když se auto vyřítilo z obytné čtvrti.

Etta stála na chodníku ve městě, v němž ještě nikdy nebyla. Co má teď dělat?

Otočila se kolem dokola. Žádný hotel v dohledu. Ani nápisy o možnosti pronajmout si nějaký byt. Rozeznala pár menších obchůdků, ale ty byly zavřené.

Horší bylo, že okolo nebyli žádní lidé. Měla dojem, jako by se ocitla v nějakém sci-fi filmu, ve kterém přiletěla vesmírná loď a odvezla všechny pryč.

Vytáhla telefon, spustila navigaci a zeptala se, kde je nejbližší hotel. Jenom o míli dál. Pokusila se udělat rezervaci, ale podle webovek měli plno. Možná ale jen nepřijímají hosty přes internet.

Etta vykročila směrem, kterým ji vedl telefon, ovšem žádné ubytovací zařízení nenašla. Měla v plánu prosit a žadonit. Lidé ze Středozápadu byli známí svou milou povahou, takže se jí možná podaří přesvědčit je, aby jí dali nějaký pokoj.

Jenomže neviděla žádné hotely, žádné otevřené obchody, jenom pár aut. Dvakrát mávala na řidiče, aby zastavil, avšak bez úspěchu.

Zavolala otcí a zeptala se ho, jak se mu daří. Tvrdil, že je v pořádku, současná situace mu starosti nedělala, a slíbil jí, že bude pravidelně jíst a nebude ponocovat. Uchechtl se do telefonu. „To ty nám děláš starosti,“ prohlásil. „Nemáš žádná kuřátka, která bys mohla opečovávat, co budeš teď dělat? Dej mi vědět, až seže-neš nějaké ubytování.“ Slíbila mu, že zavolá, a pak se rozloučila. Introverty, jako byl její otec, nějaká izola-

ce nevydělala. Vlastně pochybovala, že si toho vůbec všimne.

S povzdechem se rozhlédla. Pořád kolem neviděla žádné lidi. Vykročila tedy dál.

Možná jsme měli poslouchat zprávy, uvažovala. Když byla Etta doma, ráda strávila po dlouhém dni se spoustou lidí klidný večer se svým otcem. Četli si nebo pracovali na zahradě a vařili. Oba nesnášeli programy v televizi, takže pokud se na něco dívali, býval to nějaký starý film. Thomas zbožňoval westerny a Etta ráda sledovala černobílé filmy ze čtyřicátých let.

Jelikož Etta nepracovala už celé týdny, neslyšela o strachu, který virus působil.

Etta se znovu zastavila a rozhlédla. Po levici měla pěknou uličku se vzrostlými stromy a starými domy. Možná by mohla zaklepat na nějaké dveře a poptat se. Snad by jí někdo dal aspoň sklenku vody. Měla hlad a žízeň a začínala si dělat starosti.

Minula čtyři dokonale udržované rezidence a pak se zastavila. Před ní stál ten nejkrásnější dům, jaký kdy viděla. Někteří lidé se rozplývali nad viktoriánskými budovami s jejich věžičkami a arkýřovými okny, ale Ettin vkus byl jednodušší, mnohem jednodušší. Poznala, že tento dům je postaven v italském stylu. Byl dvoupatrový, s plochou střechou a třemi vysokými, úzkými okny v druhém patře. Přízemí lemovala veranda rozbihající se do obou stran, s pěkně zdobenými úzkými sloupy. Hlavní dveře byly dvojité a natřené sytou námořnickou modří.

Etta tam stála, zírala na dům a obdivovala ho. Byl jednoduchý, a přesto nádherný.

Přední dveře se otevřely a ven vyšel muž s tácem, na němž stál džbánec. Byl starší, kolem sedmdesáti, možná víc, ale jeho tvář byla bez vrásek a s úchvatným